

Sygn. akt III Cz 209/14

POSTANOWIENIE

Dnia 04 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział III Cywilny- Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Tatarczyk

Sędziowie: SSO Lucyna Morys- Magiera

SSR (del.) Barbara Konińska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 04 marca 2014r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku (...) S.á r.l. z siedzibą w Luxembourg

przeciwko G. L.

o egzekucję należności pieniężnych

w przedmiocie rozpoznania zażalenia G. L. od postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 01 października 2013r. sygn. akt I Co 3645/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Barbara Konińska SSO Tomasz Tatarczyk SSO Lucyna Morys- Magiera

Sygn. akt III Cz 209/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 01 października 2013r., sygn. akt I Co 3645/12 Sąd Rejonowy w Gliwicach odrzucił skargę dłużnika G. L. na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie J. B. w postaci postanowienia z dnia 28 marca 2012r., w sprawie o sygn. KM 1687/12, w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego. Rozstrzygnięcie Sądu zostało wydane w oparciu o art. 767~~3~~ k.p.c. wobec ustalenia, iż skarga do właściwego sądu wpłynęła po terminie określonym art. 767 § 4 k.p.c. i wobec braku podstaw do podjęcia czynności na podstawie art. 759 § 2 k.p.c.

W zażaleniu od powyższego rozstrzygnięcia skarżący zarzucił naruszenie art. 165 § 1 i 2 k.p.c. poprzez jego pominięcie, art. 49 ust. 5 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że komornik pobiera opłatę od tej części świadczenia, które nie zostało wyegzekwowane, naruszenie art. 825 pkt. 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy prawomocnym orzeczeniem tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności albo orzeczenie, na którym oparto klauzulę wykonalności zostało uchylone albo straciło moc, naruszenie art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez jego zastosowanie i obciążenie dłużnika kosztami postępowania egzekucyjnego, naruszenie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 13 ust. 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nie obciążenie kosztami postępowania strony przegrywającej sprawę.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uznanie skargi za właściwą i uchylenie postanowienia komornika w zakresie, w jakim obciąża dłużnika opłatą od kwot, które nie zostały przez komornika wyegzekwowane, nakazanie komornikowi obciążenia wierzyciela kosztami postępowania egzekucyjnego, nakazanie komornikowi zwrotu dłużnikowi wszelkich kosztów postępowania egzekucyjnego pobranych od dłużnika i o zasądzenie od wierzyciela na rzecz dłużnika zwrotu kosztów niniejszego postępowania. Nadto dłużnik wskazał, iż Sąd Rejonowy w Gliwicach nie jest właściwym do rozpoznania sprawy gdyż od 2009r. mieszka w G. (Wielka Brytania) oraz K..

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Zażalenie nie mogło odnieść skutku. Słusznie bowiem Sąd Rejonowy w Gliwicach odrzucił skargę dłużnika jako wniesioną po terminie.

Skarżący został prawidłowo pouczony przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie J. B., iż skargę na czynności komornika, zatem również od postanowienia o umorzeniu postępowania i ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego z dnia 28 marca 2012r. o sygn. KM 1687/12, należy wnieść do Sądu Rejonowego właściwego dla miejsca zamieszkania dłużnika /k. 25v. akt Km 1687/12/.

We wniesionej przez siebie skardze z dnia 21 kwietnia 2012r. do Sądu Rejonowego dla Warszawy W. w Warszawie dłużnik wskazał jako adres nadawcy G. /k. 5 akt/. Adres ten powtórzył zresztą we wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty skargi /k.2 akt/. Dodatkowo skarga dłużnika została nadana w polskim urzędzie pocztowym w G. /k. 7 akt/. Co więcej dłużnik powołał adres zamieszkania w G. w zażaleniu od postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 października 2012r. sygn. II Co 3645/12 w przedmiocie odmowy zwolnienia od kosztów.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy w Gliwicach prawidłowo stwierdził swą właściwość miejscową w sprawie. Twierdzenia zaś skarżącego co do miejsca zamieszkania w K. lub na terenie Wielkiej Brytanii, jako gołosłowne nie mogły zostać uwzględnione. Twierdzenia te dłużnik powinien był wykazać będąc obciążony w tym zakresie ciężarem dowodu z art. 6 k.c. Ewentualna zaś zmiana miejsca zamieszkania dłużnika w toku postępowania nie może mieć wpływu na właściwość sądu zgodnie z zasadą utrwalenia właściwości sądu (perpetuatio fori). Zasada ta wyraża się w tym, że chwilą miarodajną dla oceny właściwości sądu jest chwila wniesienia sprawy (art. 15 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Niezasadnym okazał się też zarzut skarżącego dotyczący naruszenia art. 165 § 1 i 2 k.p.c. O ile bowiem zgodnie z art. 165 § 2 k.p.c. oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012r. - Prawo pocztowe lub w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu, o tyle warunkiem skutecznego wniesienia tego pisma jest nadanie go na adres właściwego sądu. W przypadku skargi na czynności komornika jest to zawsze sąd, który byłby właściwy według ogólnych zasad zgodnie z art. 767 § 1 k.p.c. czyli sąd właściwości ogólnej dłużnika. Tym sądem jest jak wskazano to wyżej Sąd Rejonowy w Gliwicach. Wobec tego, iż dłużnik wniósł skargę do niewłaściwego sądu jako datą jej wniesienia do sądu właściwego jest 15 maja 2012r., co wynika z adnotacji urzędu pocztowego na kopercie w której została nadana przesyłka przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie do Sądu Rejonowego w Gliwicach, jak słusznie stwierdził Sąd I Instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Trafnie również Sąd I Instancji stwierdził brak podstaw do podjęcia czynności z urzędu na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. Nadzór judykacyjny z urzędu nad czynnościami komornika, obok nadzoru realizowanego za pomocą środków zaskarżenia (skargi na czynność komornika przewidzianej w art. 767 k.p.c.), stanowi instrument służący do poprawiania czynności egzekucyjnych pozostających w sprzeczności z przepisami egzekucyjnymi.

Tymczasem niezasadnym okazał się zarzut naruszenia przez komornika art. 825 pkt. 2 k.p.c., któremu to przepisowi brzmienie powołane w zażaleniu nadano dopiero w dniu 07 lipca 2013r. na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2013r., poz. 654). Komornik natomiast wskazał i

zastosował w zaskarżonym postanowieniu prawidłową podstawę umorzenia postępowania – zgodną z obowiązującymi wówczas przepisami postępowania cywilnego.

Nadto niezasadnym okazał się zarzut naruszenia przez komornika art. 49 ust. 5 i art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez jego zastosowanie i obciążenie dłużnika kosztami postępowania egzekucyjnego, naruszenie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 13 ust. 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nie obciążenie kosztami postępowania strony przegrywającej sprawę. Brzmienie art. 49 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednol. Dz.U. z 2011r., Nr 231, poz. 1376 ze zm.) od czasu wydania postanowienia komornika z dnia 28 marca 2012r. sygn. KM 1687/12 uległo kilkakrotnie zmianie. Jednakże komornik prawidłowo obliczył opłatę egzekucyjną zgodnie z obowiązującym w chwili ustalania tych kosztów stanem prawnym i zgodnie z tym stanem prawnym obciążył nią dłużnika.

W związku z powyższym wobec tego, iż komornik dokonując czynności, nie naruszył przepisów prawa brak było podstaw do podjęcia czynności z urzędu na podstawie art. 759 § 2 k.p.c., jak słusznie stwierdził to Sąd I Instancji.

Dlatego też Sąd Okręgowy oddalił zażalenie jako bezzasadne o czym orzekł, jak w sentencji na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

SSR (del.) Barbara Konińska SSO Tomasz Tatarczyk SSO Lucyna Morys- Magiera